

Asia: VN/538/2019

Luonnos hallituksen esitykseksi jätelain ja eräiden muiden lakien muuttamisesta

Yleiset säännökset (Luku 1)

Tähän voitte kirjoittaa lausuntonne jätelain muutosehdotuksen luvusta 1 ja sen perusteluista

-

Yleiset velvollisuudet ja periaatteet (Luku 2)

Tähän voitte kirjoittaa lausuntonne jätelain muutosehdotuksen luvusta 2 ja sen perusteluista

11 a § Uudelleenkäytön valmistelun edistäminen

On hyvä, että uudelleenkäytön valmistelua harjoittavat yritykset saavat hyödyntää jätettä vain, jos kunta, tuottaja tai muu taho ei sitä itse tee. On myös tärkeää, että jätteen luovuttaja voi periä uudelleenkäytön valmistelua harjoittavalta yritykseltä kustannustehokkaasta keräyksestä aiheutuneet kustannukset ja että ei-ammattimainen keräys, kuten jakelijoiden keräys, rajataan ulos. Uudelleenkäyttöön tai sen valmisteluun liittyvät palvelut eivät nykyisessä jätelaissa kuulu 47 §:ssä tarkoitetun tuottajan ja jätehuollon toimijan yhteistoimintavelvoitteen piiriin. Jotta uudelleenkäytön valmisteluun luovutettujen jätteiden määrä tulisi mukaan valtakunnalliseen tilastointiin, tulisi jätelain 47 §:ää muuttaa siten, että uudelleenkäyttöä ja sen valmistelua saisi tehdä vain yhteistyössä tuottajan kanssa. Vaihtoehtoisesti raportointivelvoite tulisi säätää uudelleenkäytön valmistelijalle.

15 a §: Kielto polttaa tai sijoittaa kaatopaikalle uudelleenkäytön valmistelua tai kierrätystä varten erilliskerättyä jätettä

Muistutamme, että perusteluiden mukaan ehdotettu säännös ei estä kierrätystä varten erilliskerätyn jätteen polttamista tai sijoittamista kaatopaikalle, jos jäte on esimerkiksi onnettomuudesta, epätavallisista sääolosuhteista tai muusta niihin rinnastettavasta jätteen haltijasta riippumattomasta poikkeuksellisesta syystä muuttunut laadultaan uudelleenkäytön valmisteluun tai kierrätykseen kelpaamattomaksi.

Lisäksi esitämme, että lain sanamuotoja muutetaan tai perusteluita täydennetään siten, että laadultaan kierrätyskelvottomat erilliskerätyt erät voidaan energiahyödyntää. Lakiesitys muuttaa

vastuutahoja erityisesti kiinteistökeräyksessä ja tuottajayhteisöllä tulee olla mahdollista hyödyntää energiana laadultaan kierrätyskelvottomat erät.

35 § Kiinteistöittaisen jätteenkuljetuksen järjestäminen

”Kunnan on järjestettävä 32 §:n 1 momentissa tarkoitetuissa toiminnoissa syntyvän sekalaisen yhdyskuntajätteen kuljetus ja tarvittaessa muun erilliskerättävän jätteen kuljetus kiinteistön haltijan järjestämästä vastaanotto paikasta”

Olemassa olevien ja vallitsevien kuljetusjärjestelmien muutosta ei EU-tason sääntelyssä edellytetä. Yli puolessa Suomen kunnista on sekajätteessä päädytty kiinteistön haltijan järjestämään jätteenkuljetukseen. Myös työ- ja elinkeinoministeriön kanta jätelain muutoksia valmisteleavassa työryhmässä oli nykyisen kuljetusmallin säilyttämisen puolella. Kannatamme tätä.

Kunnan vastuulla oleva jätehuolto (luku 5)

Tähän voitte kirjoittaa lausuntonne jätelain muutosehdotuksen luvusta 5 ja sen perusteluista

-

Tuottajavastuu ja juomapakkaukset (Luvut 6 ja 7)

Tähän voitte kirjoittaa lausuntonne jätelain muutosehdotuksen luvusta 6 ja 7 sekä niiden perusteluista

46 §: Tuottajan vastuu jätehuollosta ja sen kustannuksista

On tuottajavastuun toteutumisen kannalta olennaista, että tuottajavastuu ulotetaan koskemaan myös etäkaupalla myytäviä tuotteita. Lisäksi tuemme Pirkanmaan ELY-keskuksen lausuntoa ja esitystä oikeudenmukaisemmasta ja täsmällisemmästä sääntelystä: Perustelumuioston 3.4.1 ensimmäisen kappaleen viimeisen lauseen mukaan tuottajien on otettava maksutta vastaan myös muiden toimijoiden keräämät, tuottajan järjestämään vastaanottoon toimitetut käytöstä poistetut tuotteet. Kohtaan tulisi tehdä täsmennys, jonka mukaan vastaanottovelvoite ei koskisi muiden tuottajien tai tuottajayhteisöjen keräämiä tuotteita, ellei tuottaja ole kyseisen vastaanottojärjestelmän järjestäneen tuottajayhteisön jäsen. Tuottaja ei täten voisi siirtää omia jätehuolto- ja kustannusvastuitaan muiden tuottajien hoidettavaksi. Tuottajan on itse huolehdittava keräämiensä tuotteiden jätehuollosta ja sen aiheuttamista kustannuksista. Muotoilu voisi olla esimerkiksi:

Velvoite ottaa vastaan jätteitä ei koske muiden tuottajien tai tuottajayhteisöjen keräämiä tuotteita, ellei jätteiden luovuttaja ole kyseisen vastaanottojärjestelmän järjestäneen tuottajayhteisön jäsen tai sopinut siitä kyseisen tuottajayhteisön kanssa.

Tuottajan toissijainen vastuu tulisi ulottaa lähtökohtaisesti vain isännättömiin, satunnaisiin tuotteisiin ja tuotteisiin, joiden tuottajat ovat lakanneet olemasta olemassa.

Vastustamme voimakkaasti sitä, että tuottajan (kustannus)vastuuta laajennetaan tuottajavastuun kierrätysvelvoitteiden täyttämistä yleisesti yhdyskuntajätteen keräykseen ja keräyskustannuksiin. Tämä voi nostaa tuottajan kustannuksia hallitsemattomasti ja kohtuuttoman paljon. Lisäksi

ehdotettu laaja kustannusvastuu vähentää jätteen tuottajan vastuuta jätteistään ja on täysin aiheuttamisperiaatteen vastaista

47 §: Tuottajan ensisijainen oikeus järjestää jätehuolto

Pykälän mukainen rinnakkaisten käytöstä poistettujen keräys- ja vastaanottojärjestelmien tarjoaminen tulisi suhteuttaa jätelain 46 §:n mukaisiin tuottajan vastuulla oleviin tuotteisiin eli koskemaan tuottajan markkinoille laskettuja määriä ja kohtuulliseksi katsottavaa määrää muista tuotteista. Termi rinnakkainen järjestelmä antaa sellaisen kuvan, että hyväksytyjen tuottajavastuujärjestelmien rinnalle olisi mahdollista rakentaa oikeasti rinnakkaisia erillisiä keräysjärjestelmiä, jotka eivät todellisuudessa palvele tuottajien tuottajavastuuelvoitteita vaan mahdollistavat toimijan toiminnanharjoittamisen entiseen tapaan. 47 §:n mukaisen yhteistoiminnan tulisi koskea vain tuottajan markkinoille laskemia tuotteita (ei muita) ja yhteistoiminnan tulisi koskea vain tuottajan vastuulle kuuluvaa keräystä ja kierrätystä.

48 §: Tuottajavastuun piiriin kuuluvat tuotteet ja tuottajat

Sähkö- ja elektroniikkalaitteiden tuottajia lukuun ottamatta ulkomaiset etämyyjät ovat jääneet tuottajavastuuelvoitteiden ulkopuolelle, vaikka etäkauppa on ollut koko vuosikymmenen vahvassa kasvussa. Jätelakiehdotus asettaa ensimmäistä kertaa myös muiden tuottajavastuualojen etämyyjät tuottajavastuuseen ja tämä merkittävä uudistus tulee tukemaan tuottajavastuujärjestelmien kustannusten oikeudenmukaista jakoa tuottajien kesken. Tämä on hyvä ja kannatettava uudistus.

Lainsäädännön noudattamisen varmistamiseksi valvovalle viranomaiselle tulee taata riittävät resurssit ja luotettavan tiedot valvonnan tueksi. Valvonnan helpottamiseksi kansainvälisille verkkoalustoille tulisi asettaa vielä lisäksi toissijainen tuottajavastuuelvoite. Toissijaisen vastuun nojalla myyntialustan tulisi huolehtia alustansa käyttävien tuotteiden tuottajavastuuelvoitteiden täyttämistä Suomessa, mikäli alustoilla toimivat yritykset eivät itse sitä tee.

Ehdotamme pykälään seuraavia lisäyksiä:

”Tuottajavastuu koskee [myyntitavasta riippumatta] seuraavia tuotteita ja niitä ammattimaisesti markkinoille saattavia tai etämyynnin kautta suoraan käyttäjille myyviä tuottajia:

Mikäli toiseen valtioon sijoittautunutta etämyyjää ei saada selville tai täyttämään tuottajavastuuelvollisuuttaan, on sen verkkoalustan*, jonka kautta mainittu etämyyjä myy tuotteitaan, vastattava tuottajavastuuelvollisuudesta tämän puolesta.

*Verkkoalustalla tarkoitetaan sähköistä välitys- tai tallennuspalvelua, jossa kolmannet osapuolet myyvät tuotteita.”

Voimassa olevan jätelain 48.2 §:n mukaan tuottajavastuun piiriin eivät kuulu pakkausten tuottajat, joiden liikevaihto on vähemmän kuin 1 000 000 euroa. Koska muillakaan tuottajavastuualoilla ei ole liikevaihtorajoja, ehdotamme kyseisen liikevaihtorajan poistamista tässä lainsäädännössä pakkausten tuottajilta yritysten tasapuolisen kohtelun ja pakkausten tuottajavastuun uskottavuuden sekä kerättävien raportointitietojen luotettavuuden ja kattavuuden varmistamiseksi.

49 §: Käytöstä poistettavien tuotteiden vastaanotto ja kuljetus

Nykyisen jätelain 49 § 3 momentin mukaan tuottajan on järjestettävä 56 §:n mukaan kerättyjen käytöstä poistettujen tuotteiden kuljetus maksutta tuotteen jakelijan vastaanotto paikasta. Mikäli jakelijan vastaanotto paikka on tuottajavastuuveloitteensa laiminlyöneen tuottajan myyntipiste, pääsee tuottajavastuuvollisuutensa laiminlyönyt tuottaja kuluitta eroon keräämistään ja mahdollisesti myös omista jätteistään vaikka ei osallistu jätehuoltojärjestelmän kustannuksiin. Esitämme Pirkanmaan ELY-keskusta asiassa tukien, että nykyistä säädöstä tulisi täsmentää esimerkiksi seuraavasti:

”- - Velvollisuutta ei ole silloin, kun kysymys on tuotteen jakelijan vastaanottopisteestä, joka kuuluu tuottajalle, joka ei kuulu noudon järjestävään tuottajayhteisöön tai jolla ei ole sopimusta tuottajayhteisön kanssa”

JL 49a-d§: Kuntien ja tuottajayhteisön yhteistoiminta pakkausjätteen kiinteistöittäisessä keräyksessä

Toteamme, että kunnille ehdotettu oikeus ja velvollisuus pakkausjätteen kiinteistökeräykseen tuottajien kustannuksella on merkittävä muutos sekä operatiivisesti että kustannusvaikutuksiltaan (vrt. tuottajan laaja kustannusvastuu). Valtaosa Suomen kunnista on siirtänyt lakisääteisen jätehuoltovelvoitteen toteuttamisen omistamilleen jätelaitoksille, jotka ovat pääosin osakeyhtiöitä, joille voidaan asettaa tuottovaatimuksia ja joista osa maksaa myös osinkoja.

Ehdoton edellytys on, että luonnoksessa esitetty kuntien ja tuottajayhteisön yhteistoiminta kirjataan ja toteutetaan siten, että tuottajille aiheutuvat kustannukset sovitaan materiaaliakohtaisesti, läpinäkyvästi, aiheuttamisperiaatteen mukaisesti ja kaikki epäsuorat kustannukset, esim. keräysastiat, poissulkien. Maksuperusteet eivät saa ylittää todellisia kustannuksia, jotka ovat tarpeen kustannustehokkaan palvelun tarjoamiseksi (vrt. 49 b§ perustelut)!

Edellytämme lisäksi sitä, että osapuolten oikeudet ja velvollisuudet ovat tasapainossa, jos sopimusta ei synny tai sopimuksesta joudutaan irrottautumaan. Emme esim. voi hyväksyä sitä, että viranomaisen voisi käyttää yksinomaan tuottajaa kohtaan jätelain 128 §:n mukaista laiminlyönnin oikaisemista ja siihen 129 §:n mukaisesti kytkettyä uhkasakkoa, jos tuottajayhteisön ja kuntien välille ei synny sopimusta 30.6.2021 mennessä (49a§, pykäläkohtaiset perustelut).

53 a § Tuottajan omavalvonta

Hallituksen jätelakiehdotuksen perusteluissa (s.41) on todettu, että omavalvontavaatimus lisää tuottajien hallinnollista taakkaa ja kustannuksia. Tuottajavastuujärjestelmien kautta raportoitaviin tietoihin kohdistuu jo nykyisen lainsäädännön nojalla tarkkoja laadullisia vaatimuksia, joiden täyttämiseksi tuottajayhteisöt ovat ottaneet käyttöön erilaisia laatu- ja toiminnanohjausjärjestelmiä. Omavalvontaa koskevat vaatimukset tulisi hallinnollisen taakan vähentämiseksi asettaa sellaisiksi, että nykyisistä järjestelmistä saatavia tietoja voidaan hyödyntää maksimaalisesti. Tuottajayhteisöjen kautta raportoitavat tiedot ja kulkevat jätteet on lähtökohtaisesti kerätty ja kierrätetty lain vaatimusten mukaisesti. Näin ei useinkaan ole tuottajavastuujärjestelmien ulkopuolelle jäävien tietojen ja jätteiden osalta asia. Kansallisten tuottajavastuujärjestelmien ja tuottajavastuuta koskevien raportointitietojen, valtakunnallisten tuottajavastuutilastojen laadun ja valvonnassa tuotetun tiedon laadun kehittämiseksi omavalvontavaatimus kannattaisi laajentaa koskemaan myös tuottajavastuuviranomaisia niiden tietojen osalta, joita kerätään muilta kuin tuottajilta tai tuottajayhteisöiltä. Tämä parantaisi tilastoinnin läpinäkyvyyttä ja mahdollisesti auttaisi kohdentamaan valvontaresursseja tehokkaammin. On lisäksi tärkeää, että omavalvonnan tueksi

tarvittaessa tehtävät säännölliset ja riippumattomat tarkastukset toteutetaan tasapuolisesti ja kustannustehokkaasti yhteistyössä tuottajayhteisöjen kanssa.

62 § Tuottajayhteisöön liittyminen

62 §:n lisäsehdotuksen mukaan pakkausten tuottajayhteisön toimialan on katettava kaikki pakkausmateriaalit. Asiasta ei tule määrätä lailla. Tuottajavastuullisilla yrityksillä tulee olla jatkossakin oikeus perustaa tuottajayhteisöjä materiaalienkohtaisesti tai muutoin haluamallaan tavalla.

Pykäläkohtaisessa perustelussa todetaan, että säännös olisi tarpeen tuottajavastuuelvoitteiden tehokkaan hoitamisen sekä 49 a–d §:ssä ehdotetun kunnan ja pakkausten tuottajan yhteistoimintavelvoitteen toimeenpanon helpottamiseksi. Tämän tavoitteen täyttämiseksi elinkeinoelämän sisäiseen järjestäytymiseen puuttuminen annetun lakisääteisen velvollisuuden täyttämiseksi on perusteetonta ja varsin poikkeuksellista. Lain 63 §:ssä säännellään jo tuottajayhteisöjen toiminnan raameista.

1. Muutosta perustellaan direktiivin vaatimuksella, että tuottajien osallistumista tulee helpottaa ja järjestelmän tulee olla tehokas.

1a. Kyseessä oleva direktiivikirjaus ei näytä olevan muissa jäsenmaissa johtavan vastaavaan johtopäätöksiin pakollisesta kaikki materiaalit sisältävä tuottajavastuuorganisaatioon. Useissa jäsenmaissa sallitaan materiaalienkohtaiset tuottajayhteisöt.

Kustannustehokkuuden mittarina voidaan pitää tuottajilta perittävien kierrätysmaksuja. Vaikka tilanne ei olekaan yksiselitteisesti vertailukelpoinen jäsenmaissa, voidaan todeta, että Suomen maksut ovat jäsenmaiden alhaisimpia. esimerkiksi naapurimme Ruotsin maksu kuluttajapakkauskille vuonna 2020 on 332 - 500 euroa tonnilta, meillä 119 euroa/tonnilta.

Ehdotuksen perusteluissa ei myöskään tuotu esiin niitä konkreettisia seikkoja, jota ehdotuksessa lisäisivät tehokkuutta nykytilanteeseen verrattuna.

1b. Esitetyn muutoksen onkin vaikea nähdä tuovan pakkausten tuottajavastuun hoitoon lisätehokkuutta tai helpottavan tuottajan osallistumista.

Jo nykytilanteessa pakkaustuottajat hoitavat yhdessä ne toiminnot, joiden yhdessä hoitamisen on laskettu tuovan tehokkuutta ja synergiaetuja. Näitä Suomen Pakkauskierrätys Rinki Oy:ltä ostettuja palveluita ovat tuottajien rekisteröinti ja kierrätysmaksujen laskutus, kuluttajille tarkoitettu aluekeräysjärjestelmä sekä pakkausjätteen tilastointiin liittyvät tehtävät.

Pakkausalan tuottajayhteisöjen tekevät tiivistä yhteistyötä ja ovat halukkaita yhteistyötä jatkamaan, jos jatkossa tulee esiin uusia tehtäviä, joiden yhteisellä hoitamisella saavutettaisiin synergiaetuja.

Osaoptimointia ei yksikään tuottajayhteisö halua toteuttaa vaan aina katsotaan pakkaustuottajavastuun kokonaisuutta.

Pakkaustuottajayhteisöön ei pidä pakolla sisällyttää kaikkia materiaaleja, mikäli siihen liittyneet pakkaajat eivät sitä näe tarpeellisena. Jos näkevät, mikään ei estä näin tekemästä.

1c. Lainsäädännön tavoitteena yksi pakkausalan tuottajayhteisö Suomessa?

62 § säädetään, että pakkausten tuottajayhteisön toimialan on katettava kaikki materiaalit. Laissa ei kuitenkaan säädetä sitä, onko pakkausten tuottaja yhteisöjä (a) yksi vai (b) useampia. Lain perusteluista (3.4.2) saa käsityksen, että tarkoituksena on yksinkertaistaa järjestelmää, joka viittaisi siihen, että tavoitteena olisi vain yksi pakkausten tuottajayhteisö. Jos tilanne on tämä miksi sitä ei suoraan määritellä laissa näin.

a) Tilanteessa, jossa Suomessa on vain yksi pakkausten tuottajavastuu yhteisö luo ongelmia materiaalien vapaan kilpailun, materiaalien kehityksen, materiaali kohtaisen erityisosaamisen ja kierrätyksen edistämisen kannalta sekä näihin liittyvien kulujen oikeuden mukaisessa jakamisessa. Lain perusteluissa todetaan tämänhetkinen tuottajayhteisöjen hallinnoinnin olevan liian suuri. Todellisuudessa nykyisellä toimintamallilla saadaan materiaalikohtainen osaaminen materiaalien koko pakkauksen elinkaaresta ja varmistetaan pakkausosaamisen paras mahdollinen hyödyntäminen. Ilman että tuottajayhteisössä on asiantuntemusta materiaalinvalmistuksesta, pakkaustenvalmistuksesta, pakkaamisesta sekä kaupasta ei voida varmistaa parasta mahdollista hyödyntämistä pakkauksille. Tämä voidaan tietysti hoitaa myös yhdessä tuottajavastuu yhteisössä, mutta merkittäviä säästöjä tällä ei saada aikaan, koska sama asiantuntemus täytyy hankkia myös sinne.

b) Tilanteessa, jossa Suomessa toimii useampia pakkausten tuottajavastuuyhteisöjä, jotka kaikki on lailla velvoitettuja toimimaan kaikissa materiaaleissa, on monia samoja ongelmia kuin kohdassa a, jotka liittyvät materiaali kohtaiseen osaamiseen. Monien päällekkäisen toimijoiden tilanne tuo mukanaan myös sen voiko tuottaja valita eri tuottajayhteisöistä eri materiaalit vai voiko tuottaja kuulua vain yhteen tuottajayhteisöön?

2. Kierrätystavoitteiden saavuttaminen:

Lakiesityksessä on asetettu sitovia kierrätystavoitteita pakkauksille. Nykyjärjestelmässä vuoden 2025 tavoitteet ovat metalli-, lasi- ja kuitupakkaukset jo saavuttaneet tai ylittäneet.

Suomen Uusiomuovi toteuttaa toimenpideohjelmaansa POLKU 2025. Ohjelman mukaan vuodelle 2025 asetettu 50 % kierrätystavoite tultaisiin saavuttamaan ilman 62 §:ssä esitettyä muutosta. Päinvastoin 62§ esitetty muutos vaarantaa kierrätystavoitteen saavuttamista.

Vuonna 2019 muovisten kuluttajapakkausten kierrätys kasvoi 79 %, yrityspakkausten noin kolmanneksella. Ennakkotiedon mukaan muovipakkausten kierrätysaste 2019 oli yli 41 % pantilliset muovipakkaukset mukaan lukien. Kasvusta valtaosa on tullut vapaaehtoisella yhteistyöllä kiinteistökeräyksestä ilman valtakunnallista yksityiskohtaista säätelyä.

Kysymys kuuluukin, miksi rikkoa toimivaa järjestelmää?

3. Esitetty muutos vaarantaa kotimaisen muovipakkauskierrätyksen kehittymisen

Keräysmäärät ovat kehittyneet siten, että kotimainen kierrätyskapasiteetti on käynyt riittämättömäksi. Arvion mukaan kuluvana vuonna kerättävistä kuluttajapakkausista kolmannes joudutaan viemään Eurooppaan jatkokäsittelyyn. Kotimaisen lisäkapasiteetin tarve on akuutti.

Kierrätyslaitosinvestoinnit ovat suuria, pitkäkestoisia investointeja, joihin on valmiutta ryhtyä vain, kun näkymä tulevaisuuteen on riittävä ja on varmuutta raaka-aineen saatavuudesta. Kysymys on investoinneista, joiden toteutumista Suomen Uusiomuovi haluaisi kaikin käytettävissään olevin tavoin edistää.

Jo lausunnolla oleva esitys on käytännössä vaikuttanut siten, että valmiiksi neuvottelemaamme sopimusta lisäkapasiteetin rakentamiseksi Suomeen ei ole voitu allekirjoittaa esityksen luomasta epävarmuudesta johtuen. Sopimuskumppani ei voi lähteä toteuttamaan investointia ilman sopimuksellista varmuutta raaka-aineen saatavuudesta. Toisaalta Uusiomuovi ei voi sitoutua pitkäaikaiseen yhteistyöhön tilanteessa, jossa esitetty muutos aiheuttaisi sen nykymuotoisen toiminnan loppumista parin lähivuoden aikana.

Sama tilanne koskee useita muita koti-, ja ulkomaisia toimijoita, jotka ovat ilmaisseet halukkuutensa investoida kierrätykseen Suomessa.

Perusteluissa todetaan, että ”Uudelleenorganisointuminen aiheuttaisi muutosvaiheessa pakkausten tuottajille merkittävää lisätyötä olemassa olevien tuottajayhteisöjen purkamisen tai fuusioitumisen ja uuden perustamisen sekä sopimusten uusimisen tai siirtämisen muodossa. Näkemyksemme ja vahvan aiemman kokemuksen pohjalta käytännössä tuossa muutosvaihe olisi vuosia ja todennäköisimmin kyseessä olisi toiminnan aloittaminen alusta ilman, että lopputulos olisi lainkaan nykyistä kehityspolkua menestyksellisempi.

Muovipakkauksiin keskittyneen tuottajayhteisön toiminnan alasajo lailla ei tue hallitusohjelman tavoitetta ja Muovitiekartan päämääriä kierrätyksen, erityisesti kotimaisen kierrätyksen lisäämisestä.

4. Päätöksenteko tuottajayhteisöissä

Perusteluissa esitetään tarkemmin perustelematon näkemys, että nykyisten tuottajayhteisöjen hallinnossa ja päätöksenteossa tuottajien oikeudet ja velvollisuudet eivät kaikilta osin ole tasapainossa.

Pakkausalan tuottajayhteisöt ovat kaikkia yleishyödyllisiä, voittoa tavoittelemattomia eivätkä jaa osinkoa omistajilleen. Kokonaisuuteen kuuluva Suomen Pakkauskierrätys Rinki Oy on edellisestä ainoa poikkeus.

Historiallisista syistä pakkausalan tuottajayhteisöjen omistuspohjat poikkeavat toisistaan. Kaikissa tuottajayhteisöissä on konsensuskseen perustuen jo vuosia sitten sovittu käytännöstä, jonka mukaan kunkin tuottajayhteisön tärkein päättävä elin, hallitus, valitaan siten, että ovat yhtä suurin osuuksin edustettuina kauppa, muut pakkausten käyttäjät ja kolmantena muut arvoketjun toimijat (jotka toki ovat useimmiten myös pakkausten käyttäjiä). Näin on varmistettu, että tuottajayhteisöjen päätöksenteossa ovat mukana kaikki osapuolet, joilla on kyky vaikuttaa ympäristöystävällisempien, paremmin kierrätettävien ja tuotteita suojaavien pakkausten käyttöönottoon.

Jätedirektiivin muutosdirektiivi velvoittaa entistä selvemmin kansallista lainsäätäjää huolehtimaan siitä, että tuottajille ei aiheuteta turhaa sääntelytaakkaa. Kaikkien materiaalien ottaminen jokaiseen pakkausalan tuottajayhteisöön kategorisesti, jopa sellaisten, joita yritykset eivät käytännössä käytä, toisi tuottajayhteisöjä perustaville yrityksille ja toimintaan lisää sääntelytaakkaa sen sijaan, että tuottajat voisivat keskittyä niihin pakkauksiin, joita toiminnassaan todella tarvitsevat. Yhden luukun ja kaikkien tasapuolisen palvelun periaate sekä kilpailunkin kautta tuleva kustannustehokkuus ovat jo Suomessa tuottajayhteisöiden käytännön toimintaa.

5. Esitetyn muutoksen vaikutus 49 § mainittuun yhteistyösopimukseen

Pakotettu tuottajavastuurakenne voi tuoda markkinoille, kuten muissakin maissa, kilpailevia tuottajayhteisöjä. Tällainen kehitys toisi mukanaan todellisia haasteita esim. 49 § mukaisissa kuntasopimuksissa, porrastettujen maksujen sopimisessa ja yhteistyössä yleensä. Ruotsissa ja Norjassa kilpailevat ty:t ovat jo tuoneet merkittäviä haasteita ja myös oikeustapauksia.

Jätelakiluonnoksessa todetaan, että otsikon sopimus tuottajayhteisön ja kuntasektorin välillä tulisi tehdä 30.6.2021 mennessä. Edelleen todetaan, että uudet tuottajayhteisöhakemukset tulee jättää Pirkanmaan ELY-keskukselle 30.9.2021 mennessä ja että hakijan tulee olla allekirjoittanut sopimus kuntasektorin kanssa.

Ehdotettu 62 § muutos aiheuttaa merkittävää haastetta kuntasopimuksen syntymiseen tilanteessa, jossa tuottajapuolen tulevaisuuden toimijaa ei ole tiedossa tai perustettu.

6. Kilpailun vääristyminen

Ehdotuksen kohdalla ei ole huomioitu sitä, että sen lisäksi, että pykälä toistaa 63 §:n vaatimuksen tasapuolisuudesta, mainittu lisäys 62 §:ään olisi ristiriidassa 63 §:n kanssa kilpailun vääristymisen osalta. Pakkausmateriaalien pakottaminen yhteen tuottajayhteisöön vaikuttaa väistämättä pakkausmateriaalien keskinäiseen kilpailuasetelmaan. Tämä oleellinen näkökulma on sivuutettu lainvalmistelussa. Pakkausmateriaalien välisen kilpailun vääristymisellä olisi kauaskantoisempia vaikutuksia suomalaisten materiaalien, pakkausten ja uusiomateriaalien menestymiseen (maailman)markkinoilla. Kullekin materiaalille pitää antaa jatkossakin oma päätäntävalta ja materiaalien tulisi aidosti kilpailla keskenään markkinoilla niin materiaalin kierrätettävyyden kuin sen muiden ominaisuuksien suhteen.

§ 63. perusteluissa s. 81. lukee seuraavaa; ” Tuottajayhteisön hallinto ja päätöksenteko tulisi järjestää siten, että tuottajien todellinen päätösvalta on oikeassa suhteessa näiden maksuvelvoitteisiin”.

Eri kokoiset tuottajat ovat liittyneet tuottajayhteisöön tuottajien velvoitteiden hoitamiseksi. Näin kaikki tuottajat ovat velvoitteen edessä tasa-arvoisia. Jos päätösvalta rajataan vain isoimmille tuottajille maksuosuuksien mukaan, tarvitaan vain muutama iso tuottaja tekemään päätökset tuottajayhteisössä. Tätä asiaa on selvitetty lakitoimistojen avulla jo vuodesta 2013 alkaen. Näissä on useaan otteeseen todettu, että keskittyneillä markkinoilla muutaman suurimman toimijan ei ole suotavaa käyttää päätösvaltaa. Juuri tämän mukaisesti ovat suurimmat muovipakkausten tuottajat toimineet. Tämä on ollut oikea ratkaisu etenkin, kun tuottajien aluekeräyspisteet sijaitsevat pääosin päivittäistavarakauppojen läheisyydessä ja alueella (jätelain asetukset 2014 §9.). Näin ei ole syntynyt luonnollista monopolia, eikä ole rikottu kilpailuoikeutta, eikä eri alojen pienempien tuottajien oikeuksia. Onko varmistettu KKV:n kanta tämän §62 osalta?

Tämän lisäksi tekee ongelmalliseksi se, että pakkauksen maksun maksaa loppu kädessä kuluttaja. Usein virheellisesti väitetään, että maksun tilittäjä olisi sen maksaja. Tuottajavastuu maksu käyttäytyy hyvin saman tapaisesti kuin arvonlisävero, jolloin toimivassa järjestelmässä osan maksusta kattaa materiaalin valmistaja, pakkauksen valmistaja, pakkaaja sekä kauppa. Kaikkien näiden rahavirroista koostuu tuottajavastuu maksu, vaikka sen kaikkien tuotteiden osalta tilittääkin vain yksi taho. Päätös vallan ohjaaminen pelkästään maksun tilittäjälle ei ole materiaalien kilpailun ja kehityksen tai koko tuotanto arvoketjun kannalta mielekästä.

63 a § tuottajien maksuosuuksista säädettäessä laki teksti on pääosin hyvä nykyisen kaltaisessa tilanteessa, jossa kaikilla materiaaleilla on omat tuottajayhteisönsä. Kuitenkin tilanteessa jonka 62 § vaatimus tuottajayhteisön toimia kaikissa materiaaleissa tekee lakitekstistä ongelmallisen. Lakitekstissä määrätään, että kustannukset ”on jaettava tuottajien kesken tasapuolisesti suhteessa näiden markkinoille saattamiin tuotteisiin”. Tämä ei mahdollista maksuissa materiaali kohtaisia eroja. Kohta ei myöskään mahdollista todellisiin kustannuksiin pohjautuvia maksuja vaan maksut on jaettava tonnimääräisesti niiden ”kestävyys, korjattavuus ja uudelleenkäytettävyyys sekä kierrätettävyyys ja vaarallisten aineiden esiintyminen” perusteella. Monien pakkausmateriaalien kohdalla näistä on relevantteja vain kierrätettävyyys, joka on monen materiaalin kohdalla hyvin saman kaltainen, mutta sen kustannukset vaihtelevat suuresti. Myös keräys esikäsittely kustannukset vaihtelevat. Lain perustelut (sivu 81) poikkeaa suurelta osin lakiehdotuksesta.

Maksuosuuksia määrittäessä huomioon otettavista ominaisuuksista puuttuu kokonaan ehkä ympäristön kannalta oleellimmat: pyrkimys materiaalien käytön minimointiin ja tuotteen suojausominaisuuksien optimointi.

63 § Tuottajayhteisön toiminta

Ehdotetun säännöksen 1. momentin 2. virke: ” Tuottajayhteisössä oikeudet ja velvoitteet on jaettava tuottajien kesken tasapuolisesti toiminnan laatu ja laajuus huomioon ottaen ja siten, että vältetään kaupan esteet ja kilpailun vääristyminen” poikkeaa sanallisesti vain yhdellä sanalla aikaisemmasta säännöksestä. Nykyisessä jätelaissa on määrätty, että tuottajien velvollisuudet on jaettava tasapuolisesti. Esitetyssä uudessa säännöstekstissä sekä oikeudet että velvollisuudet tulisi jakaa tasapuolisesti. Tätä on avattu perusteluissa siten, että ”tuottajayhteisön hallinto ja päätöksenteko tulisi järjestää siten, että tuottajien todellinen päätösvalta on oikeassa suhteessa näiden maksuvelvollisuuteen” (perustelut s. 81).

Tarkoittaako tämä sitä, että eniten maksavilla jäsenillä tai jäsenillä, joilla on suurin liikevaihto tulisi olla eniten päätösvaltaa tuottajayhteisön toimielimissä ja päätöksissä, kuten lakiin perustumatonta toimintaa harjoittavissa osakeyhtiössä usein on, eli eniten osakkeita omistavalla on eniten

päätösvaltaa. Kysymys on, johtaako tämä toiminnan tehostumiseen ja tasapuolisuuteen vai päinvastoin.

Nyt voimassa oleva laki on korostanut tuottajien tasapuolista kohtelua ja asemaa tuottajan koosta ja liikevaihdosta ja maksuvelvollisuuksien määrästä riippumatta. Jos nyt tuottajat eri arvioitetaan niiden koon perusteella, mahdollistetaan epäterveen kilpailun edistäminen; ”suuret” voisivat päättää muutoksista järjestelmiin ja maksuihin, jotka tukisivat niiden tuotteita tai olisivat niille muutoin edullisia. Näkökantomme on, että muutos johtaisi nimenomaan epätasapuolisuuteen ja eriarvoisuuteen, emmekä siten kannata esitettyä uudistusta.

65 § Tuottajien ja tuottajayhteisöjen yhteistyö

Ehdotuksessa esitetyn yhden luukun periaatteen mukaan tuottajayhteisöjen olisi tarpeellisin yhteistoimin taattava tuottajille mahdollisuus hoitaa eri tuotteita koskevat tuottajavastuuelvoitteensa yhden toimijan kautta. Ehdotuksessa esitettyä velvoittavuutta yhden luukun periaatteen takaamiseksi ei edellytetä sellaisenaan jätedirektiivissä, joten katsomme, että ei ole perusteita kirjata vaatimusta näin velvoittavana. Vaatimus yhden luukun palvelujen tarjoamisesta tarkoittaisi väistämättä erilaisten uusien hallinnollisten järjestelmien rakentamista ja lisäkustannuksia, mikä ei ole oikeudenmukaista vapaamatkustamisongelma huomioiden. Muiltakin osin uusi jätelakiehdotus lisää tuottajayhteisöjen hallinnollista työtä ja kustannuksia, mikä tulee ottaa tässä huomioon.

Tuottajayhteisöt ovat jo pitkään vapaaehtoisin toimin edistäneet yhden luukun periaatetta muun muassa keskinäisin sopimuksin. Lisäksi tuottajayhteisöt ovat jo vuosia pyrkineet edistämään yhteistyössä viranomaisten kanssa yhteistä kansallista tuottajarekisteriä, josta pystyisi yhdellä haulla näkemään kaikki toimijan tuottajavastuuta koskevat rekisteröinnit. Tämä kansallinen julkisessa tietopalvelussa oleva tuottajavastuurekisteri olisi mielestämme välttämätön ensimmäinen askel sekä vapaamatkustamisen vähentämiseksi että tuottajien sääntelytaakan vähentämiseksi.

Näin ollen katsomme, että ei ole perusteltuja syitä muuttaa EU:n jätesäädöspaketin täytäntöönpanoa valmistelleen työryhmän mietinnössä ehdottamaa muotoilua:

”Eri tuoteryhmien tuottajayhteisöjen on lisäksi tarpeellisin yhteistoimin edistettävä tuottajan mahdollisuutta hoitaa eri tuoteryhmiä koskevat tuottajavastuuelvoitteensa yhden toimijan kautta. Se kannustaa jatkamaan hyvin alkanutta yhteistyötä tuottajayhteisöjen välillä helpottaen sitä kautta tuottajien tuottajavastuun hoitamista”

Yhden luukun periaatteen edistäminen ei saa johtaa tilanteeseen, jossa kustannusten läpinäkyvyys eri tuottajavastuualojen tuottajille vaarantuu. Eri tuottajavastuualojen, jätevirtojen ja kierrätysprosessien erot aiheuttavat joka tapauksessa toiminnallista monimutkaisuutta, jota ei voida poistaa yhdistämällä ne kaikki yhden organisaation toteuttamaksi.

Yhden luukun periaatteen edistäminen ei saa myöskään johtaa pienten tuottajien tai pienten/uusien tuottajavastuualojen vaikutusmahdollisuuksien heikentymiseen. Eri tuottajavastuualojen tuottajilla on säilyttävä mahdollisuus säilyttää ja perustaa tuottajayhteisö ilman velvoitetta tarjota palvelu kaikkiin tuottajavastuun alaisiin jakeisiin.

JL 66a §: Tuottajan tai muun toimijan valtuutettu edustaja

Pykäläehdotus ei varmista sitä, että etämyyjien yleinen ja tasapuolinen velvollisuus tuottajavastuuvaihtojen täyttämistä toteutuu.

Esitämme pykälän toiseen momenttiin seuraavaa tekstimuutosta:

- Esitys muokkaukseksi: ”Toiseen valtioon sijoittautuneen etämyyjän on nimettävä Suomeen sijoittautunut valtuutettu edustaja vastaamaan velvoitteistaan Suomessa tai liityttävä suoraan hyväksytyyn tuottajayhteisöön.”

66c §: Tuottajavastuujärjestelmien yhteistyöryhmä

Yksi tuottajavastuun toteuttamisen vaikeus on ollut viranomaisten tiedonsaantiongelmia tuottajavastuun piiriin kuuluvista tuotteista ja tuottajista sekä eri valvontaviranomaisten välisen yhteistyön vähäisyys/puute. Tiedonvaihdon parantamiseksi ja valvontayhteistyön tehostamiseksi tuottajavastuujärjestelmien yhteistyöryhmään pitäisi saada mukaan ehdottomasti myös muut olennaiset viranomaiset mukaan, esimerkiksi Tulli, SYKE, TUKES ja Trafi.

Muut jätelain pykälät

Tähän voitte kirjoittaa lausuntonne jätelain muutosehdotuksen muista luvuista ja niiden perusteluista

117 §: Tullin tehtävät

Tullin mahdollisuuksia pysäyttää jätelain vastaisten tuotteiden markkinoille laskeminen ja velvollisuutta luovuttaa tietoa ja tilastoja valvontaviranomaisen käyttöön tuottajavastuun valvonnan tehostamiseksi tulisi lisätä. Nykyisen sääntelyn mukaan Tullin rooli rajoittuu lähinnä jätteiden kansainvälisen siirron valvontaan, vaikka käytännössä Tulli on ainoa viranomainen, jolla on tiedot markkinoille saatetuista tuotteista ja tuottajista sekä mahdollisuus valvoa pysäyttää jätelain vastaisten tuotteiden markkinoille laskeminen.

142, 142 a§: Tuottajarekisteri ja jätehuoltorekisteri

Jätelain 142 §:ssä tarkoitettu tuottajarekisteri voisi samalla tavalla säädeltynä ja toteutettuna helpottaa tuottajavastuun valvontaa ja siten vähentää vapaamatkustusta, kun kaikille avoimesta tietopalvelusta olisi yhdellä haulla nähtävissä kaikki alat, joiden osalta tietty toimija on rekisteröitynyt tuottajaksi. Ehdotamme jätelakiin lisättäväksi uutena pykälänä vastaavaa 142 §:n tarkoittamaa Tuottajarekisteriä koskevaa tietopalvelua. Tietopalvelun ylläpitovelvollisuus olisi Pirkanmaan elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksella, joka hoitaisi muutoinkin tuottajarekisteriin liittyviä tehtäviä.

Muiden lakien muutettavat pykälät (ympäristönsuojelulaki, kemikaalilaki, rikoslaki ja laki rikesakkorikkomuksista)

Tähän voitte kirjoittaa lausuntonne ympäristönsuojelulakiin, kemikaalilakiin, rikoslakiin ja ehdotetuista pykälämuutoksista ja niiden perusteluista

-

Asetusyhteenvedo

Tähän voitte kirjoittaa lausuntonne jätealan asetuksiin ehdotettavien muutosten keskeisestä sisällöstä

VnA jätteistä

Yhdyskuntajätteen kierrätystavoitteet

Kiitämme, että Suomi ei kansallisesti kiristä tiukkoja jätedirektiivissä asetettuja yhdyskuntajätteen kierrätystavoitteita.

Pidämme epäkohtana sitä, että sitovia materiaali- ja vastuutahokohtaisia tavoitteita on asetettu vain tuottajavastuullisille tahoille. Esimerkiksi biojätettä koskeva kierrätystavoite puuttuu kokonaan. Jatkossa kierrätystavoitteet tulee asettaa nykyistä selkeämmin ja laajemmin vastuutahoittain ja materiaaleittain.

Yhdyskuntajätteen erilliskeräys

Olemme valmiita tukemaan lakiesityksen mukaista ratkaisua pakkausjätteiden kiinteistökeräyksen velvoiterajoista asuinkiinteistöillä edellyttäen, että luonnoksen JL 49a-d§:ssä esitetty tuottajien 80 %:n kustannusvastuu sekä kuntien ja tuottajien yhteistyön ja sopimusten tasapuoliset ja oikeudenmukaiset edellytykset täyttyvät.

Esitämme, että valtakunnallinen viiden huoneiston velvoiteraja pakkausjätteiden kiinteistökeräyksessä koskee ensivaiheessa vain yli 10 000 asukkaan taajamia. Luonnoksen velvoiterajat tuovat pakkaustuottajille merkittävästi lisäkustannuksia, joita voitaisiin nykyisessä pitkään jatkuvassa erittäin haastavassa taloudellisessa tilanteessa porrastaa voimakkaammin rajaamalla asuinkiinteistökeräyksen velvoitteita.

Jätelakityöryhmässä vaiheittainen eteneminen sai vahvaa kannatusta. Vaiheittaisuutta voi perustella myös sillä, että pakkausjätteiden kierrätystavoitteet on saavutettu hyvin.

Luonnoksen tekstissä jää epäselväksi, tuleeko myös yrityksistä erilliskerätty pakkausjäte toimittaa korvauksetta tuottajien järjestämään jätehuoltoon. Yrityspakkausten hyvin toimivaa kierrätystä ei tule muuttaa. Tuottajien vastuun tulee alkaa terminaalista ja jätettä tuottavilla yrityksillä tulee olla mahdollisuus tuoda oikein lajiteltu pakkausjäte maksutta tuottajien terminaaliin tai myydä se suoraan tuottajayhteisön kanssa sopimuksen tehneelle kierrätysyritykselle.

Kirjanpito

Tuottajayhteisöt eivät välttämättä pysty raportoimaan esikäsittely- ja kierrätyslaitoksiin kierrätettäväksi vietävän jätteen osalta käsittelyssä poistettuja jätteitä punnitukseen perustuen. Näihin laitoksiin tulee usein jätteitä monilta tahoilta ja jätteiden koostumus voi myös poiketa toisista. Tämä voi koskea sekä kotimaisiin että ulkomaisiin laitoksiin kierrätettäväksi vietävää jätettä. Raportointiohjeissa tulee mahdollistaa käsittelyssä poistettujen jätemäärien laskenta toimitetun jätteen koostumuksen ja sitä käsittelevän laitoksen erottelukapasiteetin perusteella.

VnA pakkauksista ja pakkausjätteistä

Pakkausjätteen kierrätystavoitteet

Tuemme vahvasti luonnoksessa esitettyä linjausta, jonka mukaan pakkausjätteen kierrätystavoitteita ei kiristetä kansallisesti (pl. alumiini). Tämä on erityisen tärkeää nyt, kun kierrätysasteen laskentatapa muuttuu, eikä kukaan tarkasti tiedä, kuinka se vaikuttaa tavoitteiden saavutettavuuteen. Lisäksi on tärkeää ottaa huomioon, että harvaan asutussa Suomessa jo direktiivien mukaisten erittäin korkeiden kierrätystavoitteiden saavuttaminen on vaikeampaa ja aiheuttaa enemmän kustannuksia kuin monissa muissa EU-maissa. Tavoitteiden kansallinen kiristäminen heikentäisi tuottajavastuunsa hoitavien yritysten kilpailukykyä enemmän kuin on direktiivien puolesta välttämätöntä verrattuna vastuunsa hoitamatta jättäviin yrityksiin. Pidämme hyvänä, että pakkausjätteelle asetettuja kierrätystavoitteita selkeytetään poistamalla erilliset pantittomia ja pantillisia pakkauksia koskevat tavoitteet.

Asetusluonnoksessa esitetään, että, materiaaliikohtaiset kierrätystavoitteet muutettaisiin tuottajia yhteisesti sitoviksi velvoitteiksi. On erittäin tärkeää, että samalla varmistetaan, että tuottajayhteisöt vastaavat kierrätystavoitteiden saavuttamisesta vain niihin liittyneiden tuottajien markkinoille saattamien pakkausjätteiden osalta. Mikäli materiaaliikohtaiset kierrätystavoitteet olisivat kaikille tuottajille yhteisiä, joutuisivat tuottajayhteisöihin liittyneet ja siten vastuunsa hoitaneet yritykset kustannusvastuuseen myös niiden yritysten kierrätysvelvoitteesta, jotka jättävät velvoitteensa hoitamatta ja joita valvovat viranomaiset eivät saa mukaan järjestelmään. Tämä heikentäisi erityisesti suomalaisten yritysten kilpailukykyä verrattuna ulkomaisiin etäkauppaa harjoittaviin yrityksiin.

Kierrätystavoitteen saavuttamista tulee arvioida jätelakia valmistelleen työryhmän mietinnön mukaisesti seuraavasti:

- Tavoitteet koskevat yhteisesti kaikkia tiettyä pakkausmateriaalia markkinoille saattavia tuottajia ja juomapakkausten palautusjärjestelmiä.
- Juomapakkausten palautusjärjestelmät vastaavat juomapakkausasetuksessa säädettyjen kierrätystavoitteiden saavuttamisesta.
- Pantittomien pakkausten tuottajat huolehtivat pakkausjätteen kierrätystavoitteiden saavuttamisesta muilta osin.
- Tuottajayhteisön saavuttama kierrätysaste lasketaan jakamalla tuottajan tietynä kalenterivuonna Suomessa kierrättämän pakkausjätteen paino niiden pakkausten painolla, jotka tuottaja on saattanut markkinoille Suomessa kyseisenä kalenterivuonna.

Pakkausjätteen erilliskeräysvelvollisuudet

Hyväksymme esitetyn muutoksen, jonka mukaan tuottajien vastuulla olevien kuluttajille tarkoitettujen vastaanottoaikojen määrä muutetaan 1 000 pisteeseen. Tämä muutos tukee nykymallin mukaista materiaalien välistä yhteistyötä kuluttajapakkauskeräyksessä.

Pakkaustuottajien vastuu yrityspakkauksista alkaa vastaanottoaikoista, joiden vähimmäismäärää ehdotetaan nostettavaksi 30:stä 60:een. Ympäristöministeriön LCA Consulting Oy:ltä tilaaman selvityksen mukaan vastaanottoaikojen vähimmäismäärän nostamisella on vain vähäinen vaikutus jätettä tuottaville yrityksille. Tästä huolimatta vähimmäismäärän nostaminen on hyväksyttävää, kun tuottajien vastuuta ei luonnoksen mukaisesti uloteta yrityspakkausten kiinteistöittäiseen

keräykseen. Yrityspakkausten erilliskeräys ja kierrätys toimivat nykyisellään erittäin hyvin, eikä toimivaa järjestelmää tule sotkea.

Seurantatietojen ilmoittaminen ja raportointi komissiolle

Asetuksen 17 §:ssä seurantatietojen raportointiajankohtaa aikaistettaisiin pakkausten osalta 3 kuukaudella (30.9. => 30.6.). Tämä johtaisi keskeneräisten tietojen toimittamiseen, joten raportoinnin määräaikaa ei tulisi muuttaa. Kaikilta tuottajavastuullisilta yrityksiltä ei saada pakkausmäärätietoja kuudessa kuukaudessa ja viranomaisille toimitettua raporttia jouduttaisiin täydentämään raportointiajankohdan jälkeen. Ongelma pahenisi edelleen, kun raportoitvien yritysten määrä kasvaa 1 M€ liikevaihtorajan poistuessa.

Mikäli raportointia edellytetään 30.6. mennessä, esitämme, että kyseisen ajankohdan määrätietoja käytetään kantalukuna tuottajayhteisöjen kierrätysastetta laskettaessa sekaannusten välttämiseksi.

VnA pakkausjätteistä, liite 2

Pakkausten ominaisuuksia koskevia perusvaatimuksia määritettäessä on tärkeää ottaa huomioon pakkauksen ja tuotteen muodostama kokonaisuus. Pelkän pakkauksen aiheuttamien ympäristövaikutusten minimointi johtaa yleensä ympäristön kannalta huonompaan lopputulokseen kuin tuotteen ja pakkauksen yhteenlaskettujen vaikutusten minimointi.

Vaikutusten arviointi

Tähän voitte kirjoittaa lausuntonne perustelujen luvuista 4.2-5.

-

Muuta

Tähän voitte kirjoittaa lausuntonne perusteluiden muista osista ja muista mahdollisista asioista

-

Laitinen Katja
Suomen Uusiomuovi Oy